

Sygn. akt VIII Ka 145/15

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Katarzyna Grecka

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku

sprawy P. Ł.

obwinionego o czyny z art. 97 k.w., art. 92 § 2 k.w., art. 92 § 1 k.w., 88 k.w., art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 07 stycznia 2015 roku, sygnatura akt XIII W 5161/14

**I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.**

**II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,- złotych (siedemdziesiąt złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, obciąża w/w zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,- złotych (pięćdziesiąt złotych).**

## UZASADNIENIE

Obwiniony P. Ł. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierował pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...)bez prawidłowo umieszczonej tablicy rejestracyjnej z przodu pojazdu,

tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 25 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie rejestracji i oznakowania pojazdów z dnia 22 lipca 2012 roku.

II. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...)nie zastosował się do sygnałów dźwiękowych i świetlnych dawanych przez policjantów Komisariatu Policji w Ł.w celu dokonania kontroli drogowej,

tj. art. 92 § 2 k.w.

III. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...)nie zastosował się do znaku P-2 „linia pojedyncza ciągła”

tj. art. 92 § 1 k.w.

IV. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...) naruszył zakaz wyprzedzania na skrzyżowaniu,

tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 prd

V. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...) naruszył zakaz wyprzedzania na przejściu dla pieszych,

tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust 3 pkt 1prd

VI. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na ulicy (...)w miejscowości Ł.kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do obowiązku używania wymaganych przepisami świateł od zmiernych do świtu,

tj. art. 88 k.w.

VII. w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22.30 na skrzyżowaniu (...)kierując pojazdem marki (...)o numerach rejestracyjnych (...)zmusił innych kierujących do nagłego hamowania czym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym,

tj. art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 7 stycznia 2015 roku, sygn. akt XIII W 5161/14 obwinionego P. Ł. uznano za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to na podstawie art. 92 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 k.w. orzeczono wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych.

Zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony. Zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania w/w za winnego zarzucanych mu czynów

II. rażąco obrazę prawa w szczególności przez naruszenie

- swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.),

- zasady domniemania niewinności in dubio pro reo (art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.).

W związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów lub umorzenie postępowania w sprawie.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja obwinionego, jako niezasadna, nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów oraz wywodów zawartych w środku zaskarżenia.

Apelujący nie podważa przebiegu zdarzenia i sekwencji poszczególnych wydarzeń w dniu 30 maja 2014 roku około godziny 22:30 na ulicy (...)w Ł.z udziałem samochodu osobowego marki (...)o numerach rejestracyjnych (...). Kwestionuje prawidłowość jednego, choć podstawowego ustalenia Sadu Rejonowego, mianowicie że kierowcą powyższego samochodu był obwiniony. W związku z tym Sąd Odwoławczy nie znajdując najmniejszych nieprawidłowości w ustaleniach Sądu Rejonowego, co do przebiegu zdarzenia dzieląc je w całości, skoncentrował się na zarzutach wskazanych w apelacji.

Już samo uzasadnienie zarzutów budzi wątpliwości. P. Ł. nie wskazuje przekonujących dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Po pierwsze twierdzi, że w chwili zdarzenia był w zupełnie innym miejscu, w domu S. O.. Uwadze w/

w uszedł fakt, że jego alibi zostało skutecznie w toku procesu podważone. Przesłuchana w charakterze świadka S. O. stanowczo potwierdziła pobyt obwinionego w dniu zdarzenia od godziny 19:00 do „około 23:00, po 23:00”. Z wyjaśnień obwinionego wynika, iż drogę od S. O. do domu (ok. 6 km) pokonuje w około 10 minut (k. 35). Z policyjnej notatki urzędowej z interwencji z dnia 30 maja 2014 roku (k. 2) oraz zeznań funkcjonariuszy Policji K. S. (k. 38) i A. M. (k. 36-38) wynika, iż zdarzenie rozpoczęło się około godziny 22:30, a wszystkie czynności z zatrzymanym zakończono o godzinie 23:10. Słusznie, w oparciu o powyższe fakty, w szczególności zestawienie godzin poszczególnych zdarzeń, Sąd Rejonowy uznał, że zeznania świadka S. O. i tym samym wyjaśnienia obwinionego w powyższym zakresie są niezgodne z rzeczywistością.

Kolejne argumenty przemawiające w ocenie skarżącego za błędnym rozstrzygnięciem opierają się na subiektywnych ocenach rzeczywistości w/w, nie są poparte żadnymi obiektywnymi dowodami, jak również na nieściśłościach w porównaniu z materiałem dowodowym na którym oparł się Sąd konstruując stan faktyczny. Obwiniony wskazuje szereg wątpliwości i pytań – dlaczego funkcjonariusze nie nagrywali pościgu, niemożliwym jest aby pamiętali rejestrację samochodu obwinionego, aby zaobserwowali poruszającego się obwinionego w dniu zdarzenia w godzinach porannych i w czasie zdarzenia. Są to niczym niepoparte twierdzenia, które w najmniejszym stopniu nie podważają logicznych i spójnych faktów wskazywanych zgodnie przez dwóch funkcjonariuszy Policji, co więcej podających logiczne uzasadnienie wskazywanych przez siebie okoliczności. Również i w tej części analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest ze wszech miar prawidłowa, w całości podzielana przez Sąd Odwoławczy. Przyjmując hipotetycznie na moment za prawdziwe twierdzenia obwinionego, trudno byłoby uzasadnić czy też wskazać powody dla których policjanci narażaliby się na odpowiedzialność karną i ewentualną tzw. „śmierć cywilną” w służbach mundurowych poprzez składanie fałszywych zeznań i kierowanie postępowania w sprawach o wykroczenia co do osoby niewinnej, zwłaszcza że takich okoliczności nie podaje sam obwiniony.

P. Ł. wskazuje, że nie zdołałby się przesiąść z jednego samochodu do drugiego, bowiem jak zeznali policjanci „cały czas jechali za nim”. Jest to kolejna niezgodność z rzeczywistością, bowiem z zeznań K. S. wynika, że w czasie pościgu za uciekającym samochodem „stracono go z pola widzenia”, „po jakimś czasie” podjeżdżając do posesji nr (...) w P. ponownie zauważono obwinionego (k. 10v). Podobnie powyższą część zdarzenia przedstawił drugi funkcjonariusz A. M. (k. 11v). Uwadze skarżącego umknął fakt, że najistotniejsze elementy w sprawie zostały ponad wszelką wątpliwość ustalone i udowodnione. To w jaki sposób, w jakim miejscu, kiedy i z kim dokonał zamiany samochodów, nie jest koniecznym do ustalenia w celu uznania winy w/w, wobec wykazania możliwości czy też pewności takich działań. Dlatego i tą część zarzutów obwinionego uznano za chybioną, a rozważania Sądu w tej części za prawidłowe i prowadzące do ustalenia zgodnego z rzeczywistością stanu faktycznego.

Badając zasadność rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędów w zakresie ustalonego stanu faktycznego. Analiza akt sprawy oraz uzasadnienia Sądu I instancji prowadzi do wniosku, że Sąd orzekający prawidłowo ustalił stan faktyczny, w oparciu o ujawnione w sprawie dowody, które w powiązaniu ze sobą należy rozważyć i wywiódł jedynie możliwe, logiczne wnioski, odnośnie zawinienia obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu. Zaskarżony wyrok Sąd wyczerpująco uzasadnił, poddając całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego wnikliwej analizie, przeprowadzonej z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, co pozostaje w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k. stosowanego w sprawach o wykroczeniach w oparciu o art. 8 k.p.w.

Rozważając ostatni zarzut - naruszenia przez Sąd I Instancji zasady procesowej określonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. nakazującej tłumaczenie wątpliwości w sprawie na korzyść oskarżonego (obwinionego) Sąd Odwoławczy stwierdził, że zasada in dubio pro reo dotyczy wątpliwości, jakie w trakcie postępowania może powziąć Sąd orzekający. W razie zaistnienia takiej sytuacji w sprawie i rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (obwinionego), zasadnym staje się zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Dodać i podkreślić należy, że wątpliwości musi mieć sąd orzekający, a nie strona. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała.

Reasumując - Sąd Okręgowy w całości zgadza się w całości i przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego, co do stanu faktycznego w sprawie. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby rozumowanie Sądu I Instancji było wadliwe czy też nielogiczne, a ze wskazywanym przez niego brakiem winy w zakresie sprawstwa czynu nie sposób się zgodzić.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, podzielając jednocześnie stanowisko Sądu Rejonowego, co do orzeczonej wobec obwinionego kary i nie dopatrując się w niej rażącej niewspółmierności – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 21 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych [Dz.U.83.49.223 j.t.], i art. 118 § 3 i § 4 k.p.w. w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia [Dz. U. z 2001 roku, Nr 118, poz. 1269].